

[Lønger]

daglig foreteelse, at der er flere patienter på gange, i badeværelser og i undersøgelsesrum, og at de skal passes af et nedskåret og nedslidt personale. Kontaktudvalget siger også – jeg citerer – »at behandlingen og plejen derfor bliver mere nødtørftig, og at patienter jævnlige udskrives, førend de er fuldstændig færdigbehandlet og parat til at klare sig i eget hjem. Dette får igen til følge, at alt for mange genindlægges.«

Det virker, som om regeringen gør en dyd af en nødvendighed, når statsministeren i sin åbningstale taler om alternativer til sygehuse. VS er bestemt ikke afvisende over for alternativer, men som et mindstemål af anstændighed må man dog kræve, at alternativerne udbygges først, og så kan vi bagefter se, om der er penge at spare på den måde. Sandheden er nok, at det er der ikke, for en mindre brug af sygehuspladserne vil først og fremmest blive brugt til at nedbringe ventelister, og det synes vi også er en god idé, men netop af den grund er det nok også, at statsministeren tøver og nøjes med at snakke om, at sygehuse ofte kun er den næstbedste løsning, uden at stille den bedste løsning i konkret udsigt.

Og for at det ikke skal være løgn, så har lige præcis denne regering skåret ned på begravelseshjælpen. Der er med andre ord ingen lette smutveje for de danskere, som statsministeren glemte i tirsdags, de mange, som det ikke er blevet spor lettere for.

Til gengæld, må man sige, står regeringen med nogle pæne resultater – på papiret i hvert fald. Vi vil ikke bestride, at der er kommet flere arbejdspladser, at renten er faldet, at underskuddet på statsbudgettet er faldende, og at inflationen er mindre, og vi vil ikke bestride, at børnetallet igen er stigende, men det er vel næppe regeringens skyld alt sammen. Sandheden er, at denne regering har været snydeheldig. Statsministeren har været mere heldig end Fætter Højben, men der er dog den tiltalende egenskab ved Fætter Højben, at han aldrig lægger skjul på sit held.

Betalingsbalancen derimod er et problem, men for så vidt ikke et større problem, end den har været i flere år. Det kan heller ikke udelukkes, at regeringen også på det område vil blive tilsmilet af heldet.

For det første er en eventuel virkning af den bundne opsparing endnu ikke slået igen-

nem. Måske kommer den, måske kommer den ikke; det kommer bl.a. an på, i hvor høj grad folk låner til den bundne opsparing, og i hvor høj grad de bare tager pengene fra anden opsparing. En eventuel forbedring af betalingsbalancen som følge af den bundne opsparing vil klart være regeringens fortjeneste. Det er til gengæld også den eneste del af en eventuel forbedring, som regeringen selv kan tage æren for – og i øvrigt den mest tvivlsomme del.

For det andet tyder meget på et fortsat fald i dollarkursen, hvilket ikke blot vil forbedre betalingsbalancen, men også have en gavnlige virkning på den samlede udlandsgæld.

For det tredje sker der formentlig en udvidelse af købekraften i en række af vore største samhandelslande, f.eks. Vesttyskland, hvilket også kan have en god virkning på eksporten.

Og for det fjerde vil vi ikke afvise, at en øget import af maskiner og produktionsmidler faktisk er en delforklaring på det øjeblikkelige store underskud.

Nok ser det altså alvorligt ud, men vi føler os ikke overbevist om, at et forbrugsbegrænsende indgreb er nødvendigt lige nu eller overhovedet en god idé for den sags skyld, og vi har generelt ikke meget lyst til at opfordre denne regering til at gribe ind i noget som helst. Det må også hr. Svend Auken kunne forstå, og vi kan slet ikke tilslutte os hans opfordring til regeringen om at begynde at regere.

Et forbrugsbegrænsende indgreb kan tværtimod føre til øget arbejdsløshed, og hvis det oven i købet, som alt tyder på, består af afgifter og moms, er det oven i købet socialt. Så er der langt mere perspektiv i at se på de enorme værdier, som ligger i Nordsøen, og som skiftende regeringer har foræret til multinationale selskaber. Det ville både være energipolitik, fordi en nationalisering kunne forbedre forsyningssikkerheden, og økonomisk politik, fordi værdierne er så store, at de ikke blot kunne fjerne det løbende underskud på betalingsbalancen, men også varigt nedbringe udlandsgælden uden den risiko for større arbejdsløshed, der er, hvis vi forsøger med en forbrugsbegrænsning.

Det er også vigtigt at få bedre styr på valutapolitikken, som regeringen hidtil har forvaltet på en sådan måde, at en eventuel beta-